

KELİMELERİN ANAYURDU VE TARİHİ

İskender Savaşır

Kavramların anlamını araştırırken, her kelimenin bir anayurdu, doğal ortamı olduğunu düşünmek yol gösterici olabilir: Bir anayurt; her kelime için, özellikle anlamlandırmak için telâffuz edildiği bir ilk durum ya da nesne.

Nesnelerden örnek vermek daha kolay olabilir. Örneğin bulunduğumuz yöreye göre, "kuş" öncelikle bir kırlangıcın, bir serçenin ya da bir güvercinin adı olabilir. Bu takdirde, "kuş"la kırlangıç (ya da serçe ya da güvercin) arasındaki ilişki, "kuş"la sözgelimi leylek arasındaki ilişkiye kıyasla daha bir rahat ve saydam olacaktır.

Bazı durumlarda, kelime ile anayurdu arasındaki ilişki daha yakın ve çok daha çözülmüş de olabilir. Örneğin bereket sözü... "Bereket versin..." deyip geçiyoruz. Oysa kelime şehirlerin hayatına alabildiğine yabancı bir 'şey' e işaret ediyor. Ancak köyün, toprağın, tarımın çerçevesi içerisinde varolabilecek bir 'şey'e... Bilmiyorum, belki bugün de köylerde "bereket" dendiğinde, benim kavrayamayacağım bir doluluk akla geliyordur. Ben "bereket" üzerinde düşündüğümde gözlerimin önüne gelen ancak çok uzak bir dünyanın zar zor seçilen silueti...

Yine de bunu bereket kelimesinin anlamını anlamamakla karıştırmamalı. Çünkü kelimelerin anlamı, onların anayurtlarını olduğu kadar tarihlerini de içerir. Ne demek istediğimi açmak için, önce kelimelerin başka bir özelliğine, tekbaşlarına varolmamalarına, değineyim.

Her kelime, binbir türlü farklı iplikten örülmüş bir ağ içerisinde yer alır. "Bereket'in aksine, tebrik etmek gündelik hayatımızdan yakinen tanıdığımız, anlamını kolaylıkla betimleyebileceğimiz bir fiil. Oysa ikisi de aynı kökten türemiş. Bir zamanlar, tebrik etmek, daima bereket kavramına gönderme yapan bir fiil, bir edimdi. Birisini tebrik etmek, onu bereketle ilişkilendirmektir. Nasıl mı? Bilmiyorum.

Bu şekilde, kelimelerin arasındaki anlam bağlarının biçimlerine sinmiş olduğu ilişkiler, aslında en köklü ilişkilerdir. Bir anlamda dilin ruhunu oluştururlar. Ama dilin ruhu bile tarihe karşı duramaz. İşte tebrik ve

bereket... Farklı tarihlerde seyretmiş, kendilerine farklı tarihler yaratmış ve dolayısıyla birbirlerine yabancılaşmış iki akraba kelime.

Bu anlamda her kelime bir yolcu, anayurdundan sürülmüş bir gezgindir. Sürekli olarak kendi doğal ortamına yabancı ortamları adlandırmak ve anlamlandırmakla yükümlü kılınmıştır.

Ama hiç de masum değildir bu yolcu; gördüğünü tarafsız bir gözle kaydetmekle, betimlemekle yetinmez. Uğradığı her konuma aslında tecavüz eder; onu anayurdunun anıları doğrultusunda dönüştürmeye çalışır. Ve bu şekilde yeni her durumla giriştiği mücadele, eğer yeterince zorluyorsa bir iz bırakır kelimenin üzerinde.

"Bereket" kelimesi Arapça "baraka"dan türemiş. Söylenene göre, cahiliye döneminde tasarlanabilecek en yaygın kutsallığa, bir anlamda çölün kutsal ruhuna işaret ediyormuş. İslam âlimleri ona bir sürü teolojik anlamlar yüklemişler. Sonra günün birinde birtakım Anadolu köylüleri onu "bereket" diye söylemişler. Sonra, yıllar sonra, birtakım bankerler, müslümanlara dini inançlarının gereklerinden vazgeçmeden finans kapitalle eklenilebileceklerini düşündürmek için, hatta belki de gerçekten yaptıkları bankacılığın kelimenin tılsımı sayesinde dönüşeceğini düşünerek, Al Baraka diye bir banka kurmuşlar. Kelime şehirlerin Türkçe'sine bir de öyle girmiş. Şimdi kelime bütün bu yüklerin ve izlerin arasından kendi anayurdunu, çölün kutsal ruhunu ne kadar hatırlıyor? Kelimenin çevresinde fısıldaşan kimlerin hangi yaşantıları?

Dahası da var. Bereket şehirlerin dünyasına yabancıdır, demiştik. Ama aslında yabancı olduğu bu dünyaya, tebrik etmek fiilinin gölgesinde kaçak girmiştir. Her tebrikte sadece bir mırıltı, hatta işitilmeyen bir mırıltı olarak da olsa varlığını sürdürür. Ve fırsat kollar. Örneğin bu yazı gibi bir fırsatı kollar: yeniden nüfuz edemediğimiz bir karanlık olarak da olsa bize varlığını kanıtlamak, herşeyi anlamadığımızı göstermek, geçmiş olanın hakkını talep etmek için pusuda bekler.

Bu yüzden istediğimiz kadar "Bırakın ölümler ölümleri gömsün" diyelim, ne bir ilk zamana, her kelimenin zaten anayurdunu anlattığı, her şeyin adlı adıyla anıldığı bir Asr-ı Saadet'e dönmeye imkânımız var, ne de unutmaya, tarihin aşıldığı bir sonda her şeyi yeni baştan ve doğru bir biçimde adlandırmaya... Dili kullanıyor olmak, bize ister istemez tarihin yükünü hissettiriyor.

Ama kuşkusuz dil hakkında böyle konuşmak, kelimelerin anayurdundan, tarihlerinden sözetmek mecâzi, hatta mitik bir söyleyiş; mitik olduğu unutulduğunda tehlikeli olabilir. Durumları geçmiş durumlar doğrultusunda dönüştüren, onları geçmişin kalıplarına dökmeye çalışan (ama aynı zamanda mevcut durumları geçmiş umutlar doğrultusunda aşmaya

çalışan da) kelimeler değil, onları kullananlardır. Dilin, onu kullananların (söyleyenlerin, dinleyenlerin, yazanların, okuyanların, çözenlerin) dışında bir gerçekliği yoktur.

Yine de kullananlar ölür, kelimeler kalır. řu fani dünyada, hayatımızdan bazı izler barındırabilecek şeyler içinde en kalıcı olanıdır dil. Üstelik hayatımızdan hangi izleri barındıracağına dair bir söz hakkımız da olamaz. Kelimelerle kurduğumuz ilişki, irade, tasarı, bireysellik gibi terimlerin kuşatamayacağı kadar temel ve bütünlüklü bir düzeyde seyrederek. Belki de bugün bizim en iradi tasarılarımızı, en parlak umutlarımızı ifade etmek için kullandığımız kelimelerde gelecek kuşaklar en derin korkularımızı işitecekler; ya da tersi... Kimbilir...?